

Pep Molist

La Verònica vol un amic

Il·lustracions d'Ona Causa

La Verònica Tarrés tenia tot allò
que desitjava.

Volia un llibre? La mare l'hi comprava. Una col·lecció de llibres? La mare també l'hi comprava. Desitjava un camió de bombers? El pare l'hi regalava. Una caravana de camions i furgonetes de tota mena? El pare també l'hi regalava.

Tenia ganes d'anar al zoo? La tieta l'hi portava. Al cinema? També. Al circ? També.

Posats a tenir, la Verònica tenia en Lupus com a mascota, el darrer llop de la seva comarca, i l'Augusta, una serp d'Orient que s'arrossegava lentament pels passadissos i pels jardins de casa seva.

També tenia una bicicleta feta amb canyes de bambú i un munt de vestits de paper fi, de diferents formes i colors, per anar a les festes d'aniversari de les seves companyes d'escola i a les celebracions familiars.

La Verònica tenia tot allò que desitjava, però... li mancava una cosa.

La Verònica Tarrés no tenia cap amic.

Ho desitjava amb tota la seva ànima, amb tota la seva il·lusió, amb totes les seves forces.

Volia algú amb qui jugar plegats.
Volia algú a prop quan es fes fosc.
Volia algú a qui xiuxiuejar els seus
secrets.
Volia algú amb qui compartir les
seves pors.

